

Ross sad på broen på rumfartøjet ESS Columbus og kontrollerede skibets tilstand. Der var intet andet at lave. Samtlige computerpaneler lyste grønt. Ingen overraskelse. Skibet var så sundt, som det overhovedet kunne blive. Det samme kunne man ikke sige om besætningen, der alle på nær én var uhelbredeligt syge.

Der var kun tre tilbage i besætningen, inklusive Ross. De havde været tyve fra begyndelsen, og sytten var faldet fra på grund af sygdom eller ydre påvirkninger. ESS Columbus havde været undervejs i 215 dage på den første bemandede mission til Mars. Missionen havde været et forsøg lige fra skibets konstruktion til besætningen, som havde været frivillige og uhelbredeligt syge, der på en eller anden måde havde haft potentiale til at blive astronauter. De var forsøgsrotter. Men i det mindste frivillige forsøgsrotter.

Det bankede på døren ind til broen. Efter et stykke tid bankede det igen.

”Kom ind,” Han havde ikke vænnet sig til at give de andre tilladelse til noget så almindeligt som at gå igennem døre.

Metaldøren åbnede sig. Ross bemærkede, at den knirkede i hængslerne. Så var der alligevel en smule at vedligeholde. Skibets læge, Beatriz, stak hovedet ind. Rynkerne i hendes ansigt havde endnu ikke undergravet hendes kønne, latinamerikanske træk.

”Du bliver nødt til at komme. Den er gal med Tukami igen.”

I vægtløsheden skubbede Ross og Beatriz sig frem langs skibets aflange indre ved at tage afsæt på fastnaglede møbler og udstyr. Ross frøs en anelse, når han flød gennem luften, der var opvarmet, så man netop kunne holde varmen ved stillesiddende arbejde. Indersiden af skroget var nøgent, konstrueret af en titaniumlegering, som tog et blåligt skær i lavenergibelysningen. Ind imellem fik de glimt af sort verdensrum gennem et af væggenes få, små kighuller. En dyb brummen fra raketmotorerne gennemstrømmede skibet. Ross mærkede vibrationerne i brystet, og hver mundfuld af den tørre luft føltes levende af lavfrekvent lyd. Kun i få, koncentrerede øjeblikke på den lange rejse havde han glemt den konstante vibreren og brummen. Først når han igen var blevet opmærksom på motorerne, havde han opdaget, hvor befriende det havde været at glemme dem.

Ross fulgte efter Beatriz, som havde håret løst hængende. Det flagrede i luften, som om hun svømmede under vand. Dets sorte farve skinnede unaturligt for en kvinde i hendes alder, og det var naturligvis heller ikke hendes rigtige hår. Alle besætningsmedlemmer havde for længst mistet det meste hår, og Beatriz havde været forberedt og havde medbragt en paryk. Ross tænkte, at når de engang fandt hans og Beatrizs lig på Mars' overflade, så ville de finde to fine, hvide skeletter i rumdragter. Det ene med sort, glinsende hårpragt. Hans mundvige krampede sig ufrivilligt op i et lydløst grin.

De flød længere agterud i skibet, og Ross hørte Takumis stemme. Han mumlede. Uden tvivl om alle de sindssyge ideer, der opstod i hans hoved. De nåede hen til døren til rummet, hvor Takumi befandt sig. Beatriz åbnede døren, og Ross så ind på hans fastspændte lege.

Besætningsmedlemmerne ombord på ESS Columbus var specielt udvalgte. Det første og vigtigste kriterium for at blive udvalgt var, at man led af en uhelbredelig sygdom. Andre helbredsmæssige og faglige kriterier kom i anden række. Begrundelsen var, at det ikke var muligt at garantere en sikker rejse til Mars. Ikke med den eksisterende rumfartsteknologi. Men på grund af Jordens overbefolkning var det nødvendigt at gennemføre missionen. Der var ikke tid til at vente med at tage det første skridt videre ud i verdensrummet, hvis menneskeheden skulle overleve uden at udsulte planeten. En stor risiko på rejsen var uforudsigelig stråling fra solstorme og andre kosmiske hændelser. Astronauterne ville blive udsat for dødbringende doser, og skibets medicinske faciliteter ville i bedste fald være sparsomme. Når skibet omsider nåede frem til Mars, skulle besætningen udføre missionens vigtigste fase, som indebar en endnu større strålefare. Derefter skulle de opholde sig i tredive dage på planeten, før de skulle rejse hele vejen hjem igen. Nej, billetten til Mars var envejs, og alle kendte betingelserne. Kun én rask person blev sendt af sted på turen: Skibets læge, Beatriz, som af sikkerhedsårsager helst skulle overleve så længe som muligt.

Ross led af kræft i hjernen. En svulst var blevet fjernet, men kræftcellerne vendte tilbage, og da han havde bedt lægen om klar besked, havde lægen rystet på hovedet og kigget ned i gulvet, så Ross ikke skulle se blegheden, der bredte sig i hans ansigt. Kort efter havde Ross hørt om missionen gennem sin chef i den internationale rumfartsorganisation, og efter mange overvejelser havde han meldt sig. Missionens kodenavn var Columbus, og ligesom de gamle

sømænd skulle astronauterne opdage en ny verden på en rejse, som var farefuld og usikker. Det var klart, at det psykiske pres stillede store krav til besætningens mentale styrke. Kandidaterne var derfor blevet kørt gennem en grundig screeningsproces, og de havde da heller ikke stødt på problemer med nogen af besætningsmedlemmerne under rejsen. Bortset fra med Takumi.

Takumis historie var besynderlig. Den spinkle, asiatiske mand, der led af sklerose – en sygdom, der sjældent rammer asiater - havde mod alle odds overlevet sytten besætningsmedlemmer. Allerede få dage inde i missionen blev han ramt af sit første panikanfald. Han havde skreget og grædt og tryglet om at blive sendt tilbage til Jorden. Et ønske, der naturligvis var umuligt at efterkomme. Da Ross som nummer atten ud af tyve overtog kommandoen af ESS Columbus, havde han gennemlæst den tidligere kaptajns notater om Takumi. Takumi havde lidt af ”voldsomme mareridt” og kaptajnen havde beskrevet ham som ”meget følsom” og ”let påvirkelig”. Han havde konkluderet, at Takumi måtte være sluppet igennem et hul i optagelsesprocedurens mentalscreening. Ross huskede den opstandelse, Takumis hysteri havde skabt, og hvordan han var blevet fastspændt og isoleret fra resten af besætningen. Missionen måtte have været et mareridt, ja, det rene helvede for ham, selvom han havde været apatisk i et langt stykke tid. Det underlige var netop, at Takumi havde klaret den så lang tid. Hans svækkede mentale tilstand burde have trukket den fysiske med sig, men mens de andre besætningsmedlemmer sygnede og faldt hen, så holdt Takumi ved. Han havde holdt ved så længe, at han nu var en af de sidste tre og dermed uundværlig for missionens udførelse.

Ross stod og betragtede Takumi, der lå fastspændt på sin bære. Takumi drejede hovedet og kiggede på ham. Han virkede klar og nærværende ligesom tidligere, hvor han havde fået panikanfaldene.

”Tænd ikke for Maskinen. For Guds skyld, Ross, I må ikke tænde Maskinen!”

Takumis øjne brændte i deres huler som døende sole. Beatriz kiggede på Ross. Rynkerne i hendes pande var blevet endnu dybere.

”Det er ikke det eneste, han siger,” Beatriz vinkede til Ross med en diktafon. ”Jeg har optaget ham i den seneste halve time. Jeg synes, du skal høre det.”

”Kom,” svarede Ross og vippede med hovedet mod døren. ”Lad os

diskutere det inde hos dig.”

Maskinen var skibets vigtigste udstyr og aktiveringen af den var missionens vigtigste fase. ”Maskinen” var den samlede betegnelse for udstyret, der var udviklet til at udføre forsøg med kvantemekanik. Ross var ikke fysiker og forstod ikke principperne bag Maskinen, så da den teoretiske fysiker blandt besætningen, Romano, var begyndt at sygne hen, havde han udspurgt ham om forsøget. Han havde tænkt, at hvis han skulle overleve til slutningen, ville han have større chance for at gennemføre forsøget, jo mere han vidste om fysikken bag. Romano havde ivrigt fortalt om forsøget og fysikken på trods af sin dårlige tilstand. Han havde ligget på en bære med sin blødende, tandløse mund som en sømand ramt af skørbug:

”Kvantemekanikken er afgørende for koloniseringen af rummet. Prøv bare at se, hvordan vi på vores relativt korte rumrejse må vente mange minutter på at modtage transmissioner fra Jorden. Vores svar tager lige så lang tid, og deres svar igen tager lige så lang tid og så videre. Det fungerer simpelthen ikke. Vi er begrænsede af lysets hastighed, eller rettere, af loven om, at ingen information kan rejse hurtigere end lysets hastighed.

Kvantemekanikken har dog vist, at der sker en eller anden kommunikation eller synkronisering mellem partikler, der befinder sig langt fra hinanden, selv når der er lysår mellem dem. Kommunikationen sker tilsyneladende øjeblikkeligt eller med en hastighed, der langt overgår lysets. Skeptikerne mener, at vi ikke kan sende information gennem disse partikler, fordi vi så overtræder den fysiske lov om, at information ikke kan rejse hurtigere end lysets hastighed. Men vi tror, at partiklerne kun er langt fra hinanden i vores dimension. I en anden dimension, som vi kalder kvanterummet, er partiklerne samme sted og derfor kan de kommunikere med noget, der for os ligner overlyshastighed.”

Romano hostede. Ross så en boble af blod i hans ene mundvig, der genrejste sig i et smil.

”Maskinen er et spadestik. Vores første forsøg på at kommunikere over lange afstande gennem kvanterummet. Hvis vi kan oprette forbindelser mellem Jorden og kolonier, så de kan kommunikere uden forsinkelse, vil det ændre alt. De vil kunne styre skibet fra Jorden, og kirurgiske eksperter vil kunne operere os ved hjælp af fjernstyrede robotter.”

Han klappede sig på brystet, hvor Ross vidste, hans dødelige svulst sad.

”Mulighederne er uendelige. Måske kan vi endda engang komme til at

teleportere genstande eller ligefrem mennesker gennem kvanterummet.”

Romano slog ud med hånden i en bevægelse, der var så svag som hans latter.

”Men det er vist science-fiction. Ross, du må sørge for, at Maskinen bliver startet. Det er den vigtigste del af missionen. Uden Maskinen vil vores anstrengelser i det her helvede være forgæves.”

Ross og Beatriz efterlod den mumlende Takumi og bevægede sig ind på den medicinske stue, der fungerede som Beatrizs arbejdsplads. Stuen var ligeså nøgen som resten af skibet, bortset fra nogle indlæggelses- og operationsbrikse. Briksene havde stropper til at fastholde patienter i de mange af døgnets timer, hvor skibet ikke brugte energi på at opretholde kunstig tyngdekraft. Beatriz havde foretaget flere operationer på døende besætningsmedlemmer herinde. Mange af dem havde sandsynligvis fået forlænget deres liv, men der var også nogle, der var omkommet. Deriblandt Romano. Dødsfaldene blev aldrig påtalt. Sådan var livet, når man havde trukket en envejsbillet.

”Jeg optog Takumis vrøvlrier, inden jeg tilkaldte dig,” Beatriz trak vejret dybt. ”Jeg synes, du skal lytte til det ... og så er der noget, jeg gerne vil fortælle dig bagefter.”

Ross sørgede for at kigge hende i øjnene, mens hun talte. Bagefter nikkede han pligtskyldigt og strammede læberne.

Beatriz trykkede på diktafonens display og de lyttede til samtalen i tavshed. I mellemrummene mellem stemmerne bemærkede Ross optagelsens flade gengivelse af skibets evindelige dybe brummen:

Takumi: ”... venter! De venter på os!”

Beatriz: ”Rølig, Takumi. Træk vejret dybt og start fra begyndelsen.”

Takumi: ”I må indse det. I må forstå, at det er en fejl-”

Beatriz: ”Stop, Takumi. Lyt til mig ... har du haft mareridt igen?”

(Intet svar)

Beatriz: ”Godt, Takumi. Det var et mareridt igen. Dem har vi talt om, husker du nok? I begyndelsen af rejsen? Kan du huske, hvad vi fandt frem til sidst?”

Takumi: ”Det er ikke bare mareridt. Det er alt for ægte. Jeg har fortalt det igen og igen. Vi bliver nødt til at stoppe forsøget med Maskinen, for ellers-”

Beatriz: ”Tag en dyb indånding, Takumi. Du er lige vågnet og du er

forvirret. Det er helt forståeligt og ganske nor-”

Takumi: ”Nej! Det er ikke normalt! De forsøger at kontakte mig. De trænger igennem luften ... igennem skibet ... igennem rummet for at nå mig. Igennem alting. Jeg kan se dem, Beatriz. De vil hjem. Jeg kan se deres tanker. De tænker udenfor, nej, hér! De tænker lige her. De venter bare på at komme hj-”

Beatriz: ”Hold kæft!”

(Tavshed)

Ross kiggede på Beatriz. Hun smilte skævt og trak på skuldrene.

Samtalen fortsatte:

Beatriz: ”Lyt til mig, Takumi, du oplever et panikanfald. Det føles unaturligt og ubehageligt for dig nu, men det er din krops naturlige forsvarsmekanisme. Og det går over igen. Tag lidt at drikke. Her ... (lyd af fumlens plastic) ... her er noget vand. Prøv at drikke lidt.”

(Lyd af grådig drikken, derefter en svag hosten og en dyb vejtrækning)

Takumi (roligere stemme): ”De venter på os, Beatriz. Dem med de halve hoveder. De har halve hoveder og alle øjnene ... de kalder på Maskinen. De kalder den alt-i-et-og-et-i-alt. Yog-Sothoth, kalder de den. De har tilbudt den i millioner af år og-”

Beatriz slukkede optagelsen.

”Sådan fortsætter han i en halv times tid. Det bliver endnu mindre sammenhængende, og han nævner en masse navne og begynder at sige sære lyde. Tro mig, du får ikke noget ud af at lytte til det.”

Beatriz kiggede Ross i øjnene. Han bemærkede, at han havde bidt sig selv i læben.

”Forstår du, hvorfor jeg syntes, du skulle høre optagelsen, Ross?”

Han sank og nikkede:

”Fordi du kan huske dengang, jeg fortalte dig om mit mareridt. Helt i begyndelsen af missionen. Om væsenerne med halve hoveder.”

Ross' beslutning om at melde sig til missionen havde ikke været nem. Han vidste, det var en envejsbillet og hans kone, Penny, var gravid med deres første barn. De havde brugt mange dage, aftener og nætter på at diskutere det hele. Hun forstod ham ikke. Hvorfor ville han forlade hende? Hvorfor blev han ikke hjemme og håbede på et mirakel? Hvem vidste, om lægerne kunne have taget fejl? Men Ross havde set lægen, han havde kendt hele livet, kigge ned i

gulvet, da han bad om ren besked. Han vidste, at der ikke var noget at gøre. At der ingen vej var tilbage, og at han hellere ville udnytte sin resterende tid på at udrette noget, der kunne forandre menneskehedens fremtid frem for at rådne op på et hospice med vægge i beroligende farver. Han var i tvivl om, nej, han vidste, at Penny ikke havde tilgivet ham. Til sidst havde hun forstået hans motivation, men følelsesmæssigt havde hun ikke tilgivet ham hans valg.

Det var chancen for at gøre en forskel, der til sidst havde fået hende til at forstå, at han foretrak at møde sin skæbne langt væk fra hende og barnet. I bedste fald ville han overleve to, måske tre år på Jorden, og selvom han ville se sit barns første år, ville det ikke kunne huske ham. Han ville i bedste fald være et spøgelse fra fortiden. Tog han af sted på missionen kunne han blive en af de første til at sætte fødderne på Mars. Han ville være en af dem, der tog menneskets første skridt væk fra Jorden, der var ved at knække under den menneskelige byrde. Han ville kunne bane vejen for en fremtidig kolonisering af Mars og måske andre planeter, så barnet og dets børn ville have en fremtid at leve i.

Ross var så heldig, at ESS Columbus først forlod Jorden, efter Penny fødte. Han nåede at være hos hende ved fødslen og at se og røre sit barn for første og eneste gang. De havde haft to dage sammen, inden Ross var nødt til at forlade dem, og den bedste tid havde været aftenen før afrejsen. Penny havde stadig været sengeliggende på grund af den hårde førstegangsfødsel, og deres datter lå i hendes arme. Hun havde lige ammet, og datteren lå tavs og kiggede med store øjne. Ross havde taget Pennys hånd og rakt fingeren frem mod datteren, der havde lukket sin hånd om det yderste led. En smerte havde bredt sig omkring hans bryst og skuldre og truet med at stige op i hans ansigt.

”Husk på mig sådan her,” havde han sagt til hende. ”Når du i fremtiden tænker på mig, så husk på os, som vi sidder her lige nu, og så vil jeg altid være hos dig.”

Mindet var en hule, et varmt og trygt skjulested, han kunne flygte ind i, når fortvivlelsen havde overmandet ham i det kolde rumskib på vej mod sin destination, som en kiste på vej ind i krematoriets flammer.

Beatriz nikkede:

”Ja, jeg noterede dit mareridt om væsenerne i din journal, fordi det på tidspunktet kunne indikere psykiske problemer.”

Ross tav. Det havde ikke været andet end et latterligt mareridt, som han

rigtigt nok havde fortalt lægen om, da hun havde spurgt. Dengang havde han blot været et menigt medlem af besætningen, og Beatriz havde været lægen. En autoritet i hans øjne. Han havde altid haft respekt for læger på grund af deres lange uddannelser. Beatriz kaldte på endnu mere respekt, fordi hun havde meldt sig frivilligt uden at være syg som de andre. Hun havde mistet sin familie i en ulykke og havde fundet mere mening i at opleve end at leve længe. Nu stod han her som hendes leder, ikke mindre end nummer atten i rækken og bestemt hverken særlig kompetent eller villig til opgaven. Lederrækken havde været bestemt på forhånd, og samtlige besætningsmedlemmer havde fået et hemmeligt nummer ud fra nogle psykologiske tests, der havde afdækket deres lederevner. Hvis en leder døde ville en ny hurtigt blive udpeget. Beatriz var undtaget fra lederlisten på grund af visse andre redskaber, der var blevet lagt i hendes hænder.

Beatriz smilede forstående og fortsatte:

”Jeg ved godt, det ikke betød noget for dig, fordi du rystede det af dig med det samme. Du fortalte det kun, fordi jeg spurgte dig.”

”Jeg havde faktisk glemt det igen,” Han trak på skuldrene. ”Det var kun fordi, jeg hørte optagelsen, at jeg kom i tanke om det. Der er større rædsler på turen end et par uhyrer i en drøm.”

Hun nikkede fraværende.

”Der er noget, jeg må fortælle dig. Jeg bliver nødt til at informere dig om, at det bryder min tavshedspligt. Jeg har allerede givet mig selv lov,” Hun smilede. ”Og selvom det er grundlæggende forkert, vil det nok ikke have den store indflydelse på min fremtidige karriere.”

Ross grinede. Det lød dumt. Han blev forlegen over forespørgslerne fra hende. Han var ikke en rigtig leder. Han var bare den, der var tilbage. Selvfølgelig kunne han altid konferere med Jorden om tvivsspørgsmål. Det havde han allerede gjort i andre tilfælde, der havde indflydelse på missionens udførelse. Beatrizs ønske lød mere som om hun ville fortælle ham noget om besætningens medicinske historie, og eftersom de fleste var døde ... Ross nikkede.

”Det er ikke kun dig og Takumi, der har drømt om væsener med halve hoveder.”

Ross vidste ikke, hvad han skulle svare.

”Se her,” Beatriz gik hen til computeren og trak journalerne frem. ”Alle på nær to i besætningen havde drømme i begyndelsen af missionen, dengang

Takumi fik sine første anfald. De fleste af dem fortalte kun om dem, fordi jeg direkte spurgte dem. De affærdigede dem med at være stress over missionen. Kun nogle få nævnte dem selv. Det var dem, der var mest påvirkede. De glemte dem dog senere. Kun Takumi blev ved med at være påvirket, indtil han til sidst blev apatisk.”

”Hvad er din pointe så?” spurgte Ross.

”Synes du ikke, det er underligt, at så mange drømmer det samme uafhængigt af hinanden?”

Ross betragtede hende og lagde mærke til, at han pludselig så hende i et andet lys. Han var vant til at tænke på læger som rationelle mennesker, og Beatrizs pointe var slet ikke rationel.

”Jo, det er underligt, men det er mærkeligt, Beatriz. Drømme.”

”Drømme, der har knækket Takumi. Kunne det ikke tyde på, at der er en eller anden påvirkning her? Et eller andet ondsindet?”

”Påvirkning?” spurgte Ross. Han næsten snublede over ordene: ”Kig dig omkring. Vi flyver i et metalskur gennem rummet. Der er farlig stråling overalt. Stort set hele besætningen er omkommet på turen, og vi ved begge, at ikke alle døde på grund af deres sygdomme. Folk dør, Beatriz, og du bekymrer dig om drømme om uhyrer?”

”De samme uhyrer, Ross, helt ned til detalj-”

”Og hvad så? Vi har en vigtig mission at udføre. Vi skal starte Maskinen om få dage. Vi skal forberede os. Vi har ikke tid til det her.”

”Du risikerer, at Takumi saboterer Maskinen. Han skriger nærmest, at den ikke må tændes.”

Ross løftede pegefingern og holdt den op foran Beatrizs ansigt. Det føltes forkert.

”Jeg lader ham ikke gå i vejen for missionen, Beatriz. Kom ikke og fortæl mig, at alt vi har gjort er forgæves?”

Beatriz sukkede.

”Jeg synes bare, du bør informere Jorden om det. Hvis noget går galt.”

Ross sad på broen og forberedte sig på at optage en videotransmission til Jorden. Motorernes konstante summen irriterede ham mere end normalt, og han havde hovedpine. Han havde skrevet de vigtigste punkter ned, så han var sikker på at få det hele med. Afsendelsen ville tage et kvarters tid og modtagelsen det samme, så der gik en halv time, inden han fik svar, og så gjaldt

det om ikke at have glemt et vigtigt punkt. Jorden vidste naturligvis allerede, at de kun var tre tilbage i besætningen, så Ross fokuserede på at forklare Takumis genopblussede tilstand. Han antog, at de kendte til hans problemer i begyndelsen af missionen. Dernæst gengav han Beatrizs bekymring angående de fælles drømme og deres eventuelle årsager og implikationer. Han måtte indspille videoen flere gange, fordi han følte sig dum og inkompetent som leder. Enhver fornuftig leder havde selvfølgelig bare sat Beatriz på plads. Men her sad han og brugte tid på at indspille en video til Jorden, så de kunne svare ham på, om drømme om uhyrer var farlige. Han kom endda til at optræde som om, han delte bekymringen. Han havde af en eller anden grund ikke kunnet lade være og han indså det først, da han med et hårdt tryk på tastaturet sendte beskeden af sted. Det kunne også være lige meget. Nu ville de i hvert fald få besked.

Mens de ventede på svar fra Jorden, gik Ross og Beatriz i gang med at forberede Maskinen. De skiftede til sterile heldragter for at være sikre på ikke at skade den. Ross vendte ryggen til Beatriz og tog sine bukser af. Synet af de spinkle, blege ben i det ubarmhjertige lys chokerede ham hver eneste gang. Han mærkede et stik i maven. Havde han motioneret for lidt på rejsen? Hvad hvis han ikke kunne gå, når de kom til Mars? Hvad hvis de stod med Maskinen og han faldt ubehjælpeligt sammen på jorden som et døende insekt? Han skød tankerne væk og gik sammen med Beatriz i gang med den lange liste af hardware- og softwarecheck på Maskinen.

Ross vendte tilbage til broen, hvor computeren ventede med en modtaget transmission. Han satte sig ned i stolen, tog en dyb indånding og trykkede på tastaturet. Hans hjerte bankede. Videobilledet tonede frem fra Jorden. Som sædvanlig optaget uformelt i et mødelokale i hovedkvarteret. Normalt var der to til stede på videoerne, men denne gang var der tre. Ross' øjne flakkede frem og tilbage mellem den. Han prøvede at tyde deres ansigtsudtryk, inden de sagde noget. Kiggede de sigende på hinanden? Smilede de til hinanden? Billedet var højopløseligt og tydeligt, og alligevel følte Ross sig præcis lige så langt væk fra de andre, som han faktisk var.

Missionschefen, der sad til venstre i billedet, som sædvanlig i hvid skjorte og slips, rømmede sig og hilste med hånden.

”Ja ... hej, Ross, tak for din video.” Han kiggede rundt i lokalet på de to andre.

”Jeg vil gå lige til sagen. For at besvare dine spørgsmål har jeg Matthews, den tekniske chef, med,” Han nikkede over mod Matthews, der sad direkte over for ham. ”Og så Dr. Moser, som du husker fra missionstræningen. Han er vores ledende psykiater.”

De hilste alle med vink og små nik.

”Matthews, hvis du vil begynde?”

Matthews vendte sig i stolen og kiggede direkte i kameraet.

”Du havde nogle tekniske spørgsmål angående Maskinen i forbindelse med de bekymringer, som Beatriz har haft? Jeg vil overlade til Dr. Moser at kommentere på drømmene og angående Maskinen, så behøver jeg næppe fortælle dig, at Maskinen er missionens absolutte prioritet. Jeg vil dog alligevel prøve at kaste lidt lys over, hvordan den fungerer rent teknisk set, selvom det nok bliver ugebladsversionen.” Han trak på skuldrene og smilede. ”For fanden, der er meget af det, jeg ikke selv forstår.”

”Maskinens overordnede formål er at skabe en kommunikationsforbindelse fra Mars gennem kvanterummet til Jorden. Maskinen fungerer ved hjælp af kvantemekanisk sammenfiltrering, hvor kommunikation med al sandsynlighed vil kunne foregå øjeblikkeligt. Det er præcis det, forsøget skal afklare. Men der er store udfordringer. Det kræver en enorm mængde energi at skabe et hul til kvanterummet. Dog findes der visse steder, hvor barrieren, så at sige, ind til kvanterummet er svag. En af Roverne opdagede for nogle år siden sådan et svagt sted omkring Mars. Når I lander på Mars, er restenergien fra jeres motor tilstrækkelig til at skabe et hul, og når forbindelsen er åbnet, kræver den ingen energitilførsel længere. Med andre ord vil vi have oprettet en direkte kanal til Mars, og fremtidige missioner vil have alle fordelene af en ubegrænset, øjeblikkelig kommunikationskanal til Jorden. Desuden, når forbindelsen er åben, kan vi studere den og måle dens egenskaber, så vi med tiden kan åbne forbindelser andre steder og måske endda lave mobile forbindelser. Visse teorier taler endda for, at vi kan komme til at teleportere genstande gennem kvanterummet.”

Ross bemærkede, at Matthews havde svedskjold under armene. Han holdt en kort pause.

”Som du kan forstå, Ross, så er forsøget med Maskinen af afgørende betydning. Jeg er ked af at sige det, men hvis I af den ene eller anden årsag ikke får startet Maskinen,” Han kiggede kort på Dr. Moser og tilbage på missionschefen. ”Så vil det eneste efterladenskab fra jeres mission være et

dårligt udrustet forrådsskur på Mars.”

Missionschefen overtog:

”Vi har brug for jer deroppe. Vi kan ikke udføre missionen uden jeres hjælp. Teknologien er ikke tilstrækkelig udviklet til, at vi kan køre forsøget automatisk. En ny mission vil koste mange menneskeliv og vil tage for lang tid at udføre.”

Missionschefen takkede med et nik Matthews, som forlod lokalet. Dr. Moser bladede i sine papirer og kiggede op.

Ross slukkede for videotransmissionen. Han havde lyst til at slå sig selv i hovedet. Dr. Moser havde talt situationen med drømmene igennem med ham, og resultatet sagde sig selv. Det var for dumt. En rigtig leder ville aldrig lade fjollede bekymringer komme videre op ad kommandovejen. Han ville have stoppet dem lige der, hvor de opstod, fordi de var så grinagtige. Dr. Moser kunne lige så godt have læst op fra bogen fra første semester på psykologiuddannelsen:

”Ross, du må forstå, at du og besætningen under hele rejsen har befundet jer under massivt, psykisk pres. Samtidig har I været i en socialt isoleret situation. Alle erfaringer viser, at mennesker i jeres situation påvirker hinanden kraftigt. Jeg skal ikke kunne sige, hvor ideen om ... ” Han bladrede i sine papirer. ”... væsener med halve hoveder kommer fra, men det er sandsynligt, at I har opbygget en fælles referenceramme omkring uvishederne i missionen under den intense optræning. Det er ikke sikkert, nogen af jer husker at have talt om rumvæsener, men hvis en af jer først drømmer om dem og uden at tænke fortæller det videre ... ja, så skal der ikke meget til at opbygge en form for massehysteri. Det hele er ganske normalt og forståeligt under situationen. Du må huske det, vi har talt om her. Hvis du oplever noget uventet, ja, så skal du vide, at det ikke er ualmindeligt at opleve hallucinationer og med din sygdom, din svulst i hjernen, så er det ikke umuligt, at du kan opleve at miste noget af den kontrol, du tidligere har haft.”

Her havde missionschefen afbrudt ham.

”Ross, det er ikke fordi, vi mener, du er uegnet til at udføre missionen.”

”Tværtimod,” fortsatte Dr. Moser. ”I er netop udvalgt, fordi I har accepteret, at I er syge og skal dø. Derfor er I mentalt rustede til at afslutte missionen. Hvis vi havde sendt raske personer af sted, ville vi være usikre på deres reaktioner, når indsigten ramte dem. Især i forbindelse med, at Maskinen

skal tændes.”

Missionschefen tog over igen:

”Husk omstændighederne omkring aktiveringen af Maskinen. Den vil afgive dødbringende doser stråling, og I vil ikke overleve længe efter.”

Han lænede sig frem og kiggede direkte i kameraet.

”Ross, du må fuldføre missionen og starte Maskinen. Når du fuldfører missionen, har du hjulpet menneskeheden med et teknologisk syvmileskridt.”

Han kiggede over på Dr. Moser og derefter op på kameraet igen. Hans smil var forsvundet og stemmen var dybere og lavere.

”Fuldfør missionen. Hvis Takumi viser sig at være et problem, så er der fuld forståelse herfra, hvis du anvender de midler, du har til rådighed i egenskab af at være kaptajn.”

Transmissionen blev afsluttet med de sædvanlige høfligheder og ønsker om held og lykke.

Ross vidste udmærket, hvilke ”midler” missionschefen hentydede til. Da han fik overdraget rollen som kaptajn, blev hans ansvarsområder og tilsvarende rettigheder gennemgået. Hvis et besætningsmedlem hindrer missionens fuldførelse, er kaptajnen berettiget til – i samråd med skibets læge – at terminere besætningsmedlemmet.

”Nej!” Beatrizs faste svar og blik genoplivede noget af Ross' respekt for lægerollen. ”Under ingen omstændigheder.”

”Forstår du ikke, at Maskinen skal startes og at det er det vigtigste, nej, det eneste vigtigste ved missionen! Jeg vil ikke have, at Takumi sætter sig i vejen for det.”

Han havde endnu en gang holdt sin finger op foran Beatrizs ansigt, men han kunne ikke holde øjenkontakt med hende.

”Ross, mit job er at bevare liv, ikke at afslutte dem. Og Gud ved, at der ikke er meget liv tilbage på det her skib.”

”Jeg kan beordre dig til det, ved du nok?”

”Tænk dig om!” Hun holdt begge hænder foran sig som for at holde ham tilbage. Hendes blik blev rundere. ”Der skal bruges to personer til at starte Maskinen. Hvad hvis en af os omkommer, inden vi når til Mars? Eller under landingen? Så får du brug for Takumi.”

”Den kan godt startes af en person alene.”

Beatriz satte hovedet på skrå.

”Du ved lige så godt som jeg, at det næsten er umuligt.”

Ross skulle til at svare, men ordene sad fast i halsen på ham. Han havde lyst til bare at beordre hende til at eliminere Takumi, men hun havde en pointe. Det var ekstreme metoder. Fundamentet under hans overbevisning smuldrede. Han var uduelig til dette job. Han løb med barnlige bekymringer til ledelsen og udstak uovervejede ordrer til besætningen.

”Hvis jeg nu lover at hjælpe dig med Maskinen? Drømmene er sikkert bare en form for massehysteri, ligesom du siger. Jeg skal nok hjælpe, og alting skal nok gå godt. Bare du ikke tvinger mig til at tage Takumis liv.”

Ross kunne ikke holde styr på tankerne længere. Han nikkede:

”Hvad, hvis vi oplever noget? Hallucinationer? De påstod, at det kunne ske?”

Beatriz tav et øjeblik før hun svarede:

”Jeg stoler på mine sanser. Jeg er i tvivl, om du stoler på dine.”

Tiden var kommet til Ross' sidste videotransmission til Penny. Han havde altid glædet sig til at se hilsener hjemmefra, men den sidste havde han frygtet. Tanken om dagen, hvor han skulle se Penny for sidste gang havde han skubbet foran sig, selvom den havde trængt sig på i takt med den røde planet uden for kighullerne. Han indspillede sin videotransmission og sendte den af sted, hvorefter han ventede på svaret, som ville blive det sidste. Der havde ikke været mange spændende ting at berette. Han fortalte om Maskinen og deres arbejde med den og havde for sidste gang fortalt, at han elskede hende. Selvom han egentlig ikke havde tid til det, sad han og stirrede ind i skærmen og ventede på svaret. Tankerne fløj rundt uden han kunne gribe nogen. Da transmissionen kom, rystede hans fingre på tastaturet.

Billedet kom til syne, klart og skarpt som altid, og Penny sad med deres datter på skødet. Hun pludrede. Moderen græd stille. Ross hørte ikke meget af, hvad hun sagde. Kun, at når hun savnede ham, tænkte hun på aftenen, før han rejste, hvor de alle tre sad sammen. Resten af hendes beskeder hørte han ikke. Han rakte hånden frem og lod fingrene køre over skærmens lysende overflade. Videotransmissionerne med hans kone forekom altid uvirkelige, næsten kunstige. Det var som om, dem han så på skærmen ikke lignede rigtige mennesker. De så ud som i de gamle film fra 1960'erne, han havde set som barn. Eller på gamle fotografier. Han havde svært ved at forestille sig, at det var ægte mennesker af kød og blod, han så på billederne, uanset hvor skarpe de var.

Tiden var gået, tænkte han. Og tiden var virkelig gået. Han lagde sit ansigt i hænderne, tog en dyb indånding og slukkede skærmen. Det var tid til at lande på Mars og fuldføre sidste del af missionen.

Nedstigningen gennem Mars' atmosfære var lige så brutal, som de var blevet advaret om i missionsforberedelserne. Skibet blev styret af computerne, der var justeret nede fra Jorden i forhold til de seneste målinger. Efter en turbulent flyvning ind i den øverste atmosfære foregik resten af nedstigningen med faldskærme. Ross sad ligesom de andre to fastspændt i en stol, så han knap kunne bevæge sig. Gennem et af kighullerne så han det evigt sorte verdensrum blive afløst af grumset, brunligt lys. Det var et af de mest vidunderlige syn, han nogensinde havde oplevet. Skærmene udløste sig med et ryk og nedstigningen gennem atmosfæren blev blidere, indtil de landede hårdt på overfladen. De sad tavse et stykke tid. Ross bemærkede, at han spændte i alle muskler. Han slappede bevidst af, drejede hovedet og spurgte de andre, om de var kommet noget til. De rystede begge på hovedet, selvom Beatriz havde slået panden, så det blødte.

De gik straks i gang med at forberede Maskinen. Den blev kontrolleret igen og ødelagte komponenter blev genskabt i en af 3D-printerne og udskiftet. Ross kunne dårligt vente med at komme ud, og ventetiden på et ok fra Jorden virkede uendelig. De brugte tiden på at få kontakt med Takumi, der tilsyneladende var faldet til ro. Måske havde følelsen af at have en planet under fødderne hjulpet. Det var i hvert fald rart, selvom tyngdekraften var en del mindre end Jordens. Til gengæld gav den ikke Ross kvalme, ligesom den kunstige havde gjort. Omsider kom transmissionen fra Jorden: Alt var klar.

Ross tog sin rumdragt på. Da han satte hjelmen på, mærkede han, hvordan pulsen dunkede i ørerne. Som leder var det hans opgave at gå først ud af skibet, og Beatriz skulle filme det til en videotransmission til Jorden. Takumi gik bag Beatriz. De turde ikke overlade noget ansvar til ham. De gik alle tre ind i luftslusen, og Beatriz nikkede til Ross. Hun havde startet kameraet. Ross drejede på det store håndtag på den yderste slusedør, og med en anstrengelse skubbede han den op. Han mærkede vinden og trak uvilkårligt vejret ind. En refleks. Udenfor var alting brunt, himlen lidt lysere end gruset på det enorme plateau, de var landet på. Ross tog en indånding igen, udtalte en forudbestemt frase, som fik ham til at føle sig dum og tog det første skridt ud på det brune grus. Ross var nu det første og eneste menneske, der nogensinde havde stået på

Mars.

De gik en runde om skibet og talte dæmpet og behersket til ære for videotransmissionen. Da de havde optaget nok, slukkede Beatriz optagelsen og sendte den straks mod Jorden.

Ross strakte armene i vejret.

”Det er fantastisk,” udbrød han. ”Ingen brummen fra motorerne.”

”Nåh ja,” næsten råbte Beatriz og satte hænderne for brystet. ”Det havde jeg slet ikke tænkt på. Sikken lettelse.”

Ross gik rundt i et stykke tid og beundrede omgivelserne. Under hans såler knasede gruset, på dragten mærkede han vinden, og over ham strakte himlen sig højt. Dens brune farve var den smukkeste, han nogensinde havde set. Han ville ønske, han aldrig skulle hen til skibet igen, men de måtte hente vognen, der skulle køre dem på afstand, når Maskinen skulle skabe forbindelsen til kvanterummet. Han vinkede Beatriz og Takumi hen til skibets eksterne lager, hvor bilen stod, og bad dem trække den ud. De kontrollerede, at den fungerede, og gik ind i skibet igen. Her startede Beatriz og Ross Maskinen og informerede Jorden om, at den ville gå i gang med at skabe forbindelsen om en time. Igen forlod de skibet og kørte i den retning, den seneste Marsrover havde kørt. Lige inden bilen gik i gang mærkede Ross noget underligt. Blæsten havde hele tiden trukket og skubbet blidt i ham, men nu ændrede den karakter. Det føltes, som om der var strømme i luften ligesom under vandet. Mange strømme, der blafrede op og ned som lange slanger. De bevægede sig ikke udenom ham, de flød igennem ham, som om hans dragt ikke var der. Ross lukkede øjnene og rystede på hovedet. Det var indbildning. Bedst ikke at sige noget til de andre.

De nåede ud til stedet, hvor Marsroveren for flere år siden havde sendt sin sidste besked og hvor den stod halvt begravet i gruset. Ross stoppede bilen og trådte ud. Han gik hen og rørte ved roveren. Han havde forestillet sig, at det ville føles højtideligt at se den, men det var i stedet underligt hverdagsagtigt. Som at finde et tilfældigt stykke efterladt legetøj i en sandkasse. Han drejede hovedet og kiggede over mod Takumi og Beatriz.

”Kan I se noget?”

”Ikke endnu. Det må snart være tid?”

Ross satte sig op ved siden af dem og kiggede over mod skibet, der nu

var en lille sølvplet på horisonten. Han så på sit ur. Det skulle faktisk være nu. Han løftede blikket igen og bemærkede, at der var dukket et lys op ved skibet.

”Se,” udbød Beatriz. ”Kan I se det?”

”Kan det ikke bare være skibet, der reflekterer solen?” spurgte Ross.

Han kiggede over mod solen, der hang på den brune himmel som en beskidt, nøgen pære i en jordhule.

”Joh ... næh, nej, se, nu bliver lyset stærkere.”

Lyset var fuldstændigt hvidt nu og kunne umuligt være refleksioner fra solens orange lys, der kæmpede for at gennemtrænge den brune atmosfære.

Ross fik kvalme, det sang i ørerne og han fik hovedpine.

”Hold ud,” sagde Ross. ”Når lyset er forsvundet, kører vi tilbage.”

Ti minutter senere kørte de tilbage mod skibet. De nåede næsten hen til det, da Ross igen følte de sære, tynde strømme flakke op og ned gennem ham. Han kom med et udbrud og kiggede på de andre for at se deres reaktion. Beatriz så utilpas ud, mens Takumi smilede. De kørte helt hen til skibet, hvor et gennemsigtigt område var dukket op. Ross havde aldrig set noget lignende. Det forvrængede lyset som et smadret spejl. Det var en sprække i virkeligheden. De steg af bilen, og Ross gik forrest mod skibet. Bag ham gik Beatriz og bagerst gik Takumi. Et skrig lød gennem radioen.

Det var Beatriz, der skreg. Ross vendte sig og så Takumi komme løbende mod ham. I den ene hånd havde han et eller andet. Et stykke værktøj, som han måtte have taget fra bilen. Takumi løftede hånden og slog ud, og Ross undveg nemt den spinkle mands angreb. Han skubbede hårdt på Takumis bryst, og han fløj bagud, hen over gruset mod sprækken. Beatriz lå på jorden og flagrede med arme og ben. Hun kæmpede for at rejse sig. Ross løb hen imod Takumi for at sikre sig, at han ikke ville rejse sig igen. Han lå på ryggen tæt på sprækken. Ross nærmede sig langsomt.

”Du kan også mærke dem, kan du ikke?” spurgte Takumi. Han lo. ”Fangarmene ... de griber ud efter os ... gennemborer os ... ”

”Det er noget, du bilder dig ind. Det er en hallucination.”

Takumi lo højere.

”Vi har hidkaldt Yog-Sothoth, og de siger, at jeg skal sørge for, I ikke lukker hullet igen.”

Takumi satte sig op på knæ og rakte ud efter værktøjet.

Ross satte en fod på hans bryst og sparkede til. Takumi faldt tilbage og

gled tættere mod sprækken. Han gled alt for let, alt for hurtigt og røg helt hen til sprækken og forsvandt ind i den. Et øjeblik ville Ross have sværget på, at han blev trukket ind. Sprækken svandt ind til halv størrelse. Der var ingen tid at spille nu. Missionen måtte fuldføres. Ross vendte sig og løb mod skibet. Slangerne i luften var blevet stærkere og tykkere. De bølgede sig igennem ham som enorme, usynlige tove. Det var en hallucination. Intet andet. Han måtte ind og tænde det sidste system på Maskinen, inden det var for sent.

Ross løb mod skibets dør. Han kastede et blik over mod Beatriz, der tilsyneladende stadig havde svært ved at rejse sig. Han måtte hjælpe hende senere. Han løb igennem luftslusen og ind i skibet, stadig iført sin dragt. Ingen tid til at tage den af. Han gik hen mod Maskinen og tændte det sidste system, der kobede kommunikationen fra radio og over på kvanteforbindelsen. Dernæst forbandt han dragtens radio med Maskinen og foretog det aftalte opkald:

”Dette er kaptajn Ross på ESS Columbus. Modtager I mig?”

Svaret kom prompte.

”Det er modtaget, Columbus. Jorden her.”

Lyden i radioen var flad og primitiv, men der var forbindelse. Ross hørte jubel og vidste ikke, hvad han skulle sige. Det brændte i hans øjne og hans hænder rystede. For første gang siden afrejsen følte han sig ikke fjernt væk hjemmefra.

”Missionen fuldført,” erklærede stemmen i radioen. ”Til lykke, kaptajn Ross.”

Jubelen lød igen, og Ross vidste ikke, hvad han skulle gøre af sig selv. Han kom i tanke om Beatriz, der lå udenfor, og gik hen til et af kighullerne for at se til hende. Hun lå stille med ansigtet mod jorden. I luften omkring hende flakkede tusindvis af grågrønne fangarme i forskellige tykkelser.

De er hallucinationer. Du ser dem, men de er der ikke. Ross begyndte at hyperventilere. Der er ingenting derude. Du må hente Beatriz. Det er dit ansvar. Han trådte uden at tøve ind i luftslusen og åbnede den yderste slusedør.

”Vi har en overraskelse til jer,” lød stemmen i radioen. ”Jeres familier er her. Kunne I tænke jer at tale med dem?”

Det, Ross så og hørte udenfor, udryddede alle andre indtryk. Enorme væsener på størrelse med boligblokke hang på Mars' atmosfæres brune bagtæppe. De bestod kun af hoveder, halve hoveder, grågrønne, uformelige,

pulserende, aflange hudsække spættet med usymmetriske klaser af tusindvis af røde øjne. Lange flænger midtpå mindede om næser, hvis nederste del åbnede sig til utallige søgende, vridende fangarme. Alle væsenerne strakte sig ud fra hvert deres fjerne hul i himlen, som om deres enorme kroppe havde mast sig ind i atmosfæren gennem små åbninger. Eller måske som om de ikke helt var her alligevel. Ross vaklede, da han hørte hovedernes skrig, en lavfrekvent forvrængning af tusindvis af knive trukket over en tavle:

”Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth.”

Lyden gennemborede ham og rystede ham som en forstærket udgave af skibets motorer. Halvhovedernes bizarre messen lammede ham. Så huskede han Beatriz og trak sig ud af hypnosen. De er bare hallucinationer. Indbildning.

”Kan I høre noget?” spurgte han i radioen. ”Kan I høre dem?”

”Ja,” svarede Jorden. ”Vi hører dig. Du kommer fint igennem. Vi sætter en på, du garanteret gerne vil tale med.”

Ross skubbede med alle sine kræfter hallucinationerne væk. Han tvang sig selv frem mod Beatriz. Fangarmene slog vildt omkring hende, og han trak vejret dybt og trådte ind i dem. De fægtende arme gik lige igennem ham, og han mærkede igen de usynlige strømme, der næsten bevægede sig i takt med fangarmene. De var der ikke, for så ville de have taget fat i ham. De var virkelig bare hallucinationer! I sin lettelse råbte han Beatrizs navn, inden han vendte hende.

”Ross?”

Visiret på Beatrizs hjelm var slået i stykker, og dragten havde mistet sit kunstige tryk. Hendes øjne stirrede ud på ham. De var over dobbelt så store som normalt, blodsprængte og matte. Presset ud fra øjenhulerne i en grotesk forvrængning af hendes ansigt, der var pustet op og fyldte hele den indvendige side af visiret. Ross slap hende og trådte baglæns. Kvalmen blev stærkere.

”Ross? Er du der? Det er mig. Penny.”

Han registrerede Pennys stemme, men han hørte den ikke. Han trak vejret dybt og lukkede øjnene. Ignorer hallucinationerne. Det er ingenting. Du har fuldført din mission, og nu skal du for sidste gang tale direkte med din kone. Han mærkede tårene presse bag øjnene i en blanding af panik og vanvittig glæde, skilte læberne og skulle til at svare, da han endnu en gang blev revet bort af væsenernes monotome messen:

”Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth. Yog-Sothoth.”

Men denne gang var den skrigende messen ikke en lavfrekvent torden i

brystet. Denne gang var det en flad og primitiv lyd. En lyd, som kom fra hans radio, der var koblet op på Maskinen, der kommunikerede med Jorden gennem kvanterummet. Væsenerne er virkelige! De er ikke hallucinationer. Radioens flade lyd druknede i skrig. Menneskers skrig og væsenernes messen, der kæmpede om radioens begrænsede frekvensrum. Lyden skar som en skalpel i hans hjerne. Ross betragtede de gigantiske væsener, der trak sig som slimede, hvirvelløse dyr gennem hullerne i himlen, og deres fangarme, der hvirvlede og vred sig omkring og greb ind gennem sprækken, som Maskinen havde lavet, ind i kvanterummet og ned til Jorden, til Penny og deres datter og alle de andre. Christopher Columbus havde opdaget en ny verden. ESS Columbus havde fundet verdens kant. Hans tanker hvirvlede, indtil han huskede Takumi, der var forsvundet ind i sprækken. Var blevet trukket ind i den. Det havde gjort den mindre. Ross begyndte at løbe. Gennem fangarmene, der forgæves slog som piske efter ham, gennem den grumsede atmosfære, indtil han nåede hen til sprækken og sprang ud over kanten.

Alt, der skete herefter, skete øjeblikkeligt, for tiden eksisterede ikke længere. I kvanterummets mørke var Ross befriet for lysets begrænsninger. Hans bevidsthed flød under universets scenegulv. Han bevægede sig frem og tilbage i det, han tidligere havde kendt som tid, og i det, han tidligere havde kendt som sted, for de var alt sammen det samme. Han observerede, hvad der skete oppe på gulvet, i det rigtige univers, og han kunne, som hvis gulvet var et elastisk tæppe, presse sig op og træde ind i universet som et slags spøgelse. Måske havde væsenerne gjort det samme herfra eller fra et lignende sted? Betragtet ESS Columbus på rejsen til Mars og påvirket Takumi og de andre følsomme medlemmer af besætningen? Måske betragtede de universet for at finde huller. Huller, som laverestående væsener skabte ved uheld eller i dumdristighed. Fistler mellem universerne, som de kunne presse sig igennem med deres hvirvelløse kroppe. For at komme tilbage, som Takumi havde sagt. De havde skreget på "Yog-Sothoth". Deres ord for det, Takumi havde kaldt "alt-i-intet-og-intet-i-alt." Ross' bevidsthed svømmede rundt i alting på samme tid. Han befandt sig inden i Yog-Sothoth.

Hans bevidsthed opløste sig. Spredte sig uvilkårligt ud på de tider og steder, han valgte at betragte. Indtrykkene hamrede sig oven på hinanden som et lærred, der blev overmalet igen og igen. Han vovede ikke at gå frem for at se, hvad der skete, efter han sprang ind i sprækken, for dette var ikke et sted, han

burde være. Mennesket var ikke skabt til at være her. Kun væsenerne med de halve hoveder hørte hjemme her, hvor de jagtede tid og sted for at finde øjeblikke, hvor nogen trådte ved siden af og skabte åbninger, hvor de kunne invadere og udvide deres dominans i den samlede mængde af tid og rum. Han foretog sit sidste valg, idet Yog-Sothoth tog hans bevidsthed og åd hans forstand. I samme øjeblik rakte han tilbage til aftenen før rejsen, hvor han sad med Penny og deres nyfødte datter på hospitalet. Han rakte tilbage og maste sig op gennem det elastiske gulv og ind i sin egen fysiske krop og placerede sig for evigt lige der, hvor han havde lovet Penny, at hun altid ville kunne finde ham.